

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3341/2022
13.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Весне Станковић и Јелене Ивановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Милица Спасојевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства - Прекршајни суд у Београду, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4746/21 од 19.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 13.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 4746/21 од 19.11.2021. године тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 3994/19 од 25.05.2021. године, у првом и у обавезујућем делу другог става изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиљи на име трошкова ревизијског поступка исплати износ од 12.000,00 динара, у року од 15 дана од пријема пресуде.

Образложење

Првим ставом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 3994/19 од 25.05.2021. године усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиљи исплати износ од 21.913,83 динара на име материјалне штете у виду мање исплаћене зараде по основу минулог рада у периоду од 06.12.2016. године до 24.03.2018. године, са појединачно означеним месечним износима и законском затезном каматом од њихове доспелости до исплате. Другим ставом изреке обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 65.522,00 динара са законском затезном каматом од наступања извршности, па до исплате, док је за период од 25.05.2021. године, као дана пресуђења, па до наступања извршности захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка одбијен као неоснован.

Првим ставом изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4746/21 од 19.11.2021. године преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 3994/19 од 25.05.2021. године у првом ставу изреке и у обавезујућем делу другог става изреке, па је као неоснован одбијен тужбени захтев којим је тражено да суд обавезе тужену да тужиљи исплати износ до 21.913,83 динара на име материјалне штете у виду мање исплаћене зараде по основу минулог рада у периоду од 06.12.2016. године до

24.03.2018. године, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе од њихове доспелости до исплате, као и захтев за обавезивање тужене на исплату трошкова парничног поступка од 65.552,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Другим ставом изреке обавезана је тужила да туженој на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 18.000,00 динара.

Против правоснажне другостепене пресуде тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, па је оценио да је ревизија основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању следи да је тужила била судија Прекршајног апелационог суда у Крагујевцу до 19.09.2019. године, када је испунила услов за старосну пензију. Решењем тог суда IV Су 32 ./18-4 од 15.08.2018. године утврђено је да тужила има 38 година 7 месеци и 28 дана проведених на раду код послодавца „минули рад“, а да је у периоду од 17.12.1979. године до 31.10.1983. године радила у Општинској служби друштвених прихода Скупштине општине Крагујевац. У периоду од 06.12.2016. године до 24.03.2018. године тужили је плата исплаћивана без увећања од 0,4% годишње за навршену годину стажа осигурања за период који је провела радећи у органу локалне самоуправе.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања и одредбе члана 108. став 1. тачка 4. Закона о раду у вези са одредбом члана 32. Посебног колективног уговора за државне органе, којима је прописано да се за сваку пуну годину радног стажа зарада увећава за најмање 0,4% од основице за сваку навршену годину рада у државном органу, органу аутономне покрајине, односно органу локалне самоуправе, независно од тога у ком органу је запослени радио и да ли је орган у међувремену променио назив, облик организовања или престао да постоји, првостепени суд је усвојио тужбени захтев опредељен у складу са налазом и мишљењем судског вештака економскофинансијске струке од 29.01.2021. године.

Полазећи од становишта да је првостепена одлука заснована на погрешној примени материјалног права, другостепени суд је сходно члану 5. став 1. тачка 1. и члану 5. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама, којима је увећање плате у висини од 0,4% од основице предвиђено за сваку пуну годину рада остварену у радном односу код послодавца, првостепену одлуку преиначио и тужбени захтев као неоснован одбио.

На правилно утврђено чињенично стање другостепени суд је погрешно применио материјално право када је тужбени захтев као неоснован одбио.

Закон о раду у члану 8. став 2. садржи одредбу по којој се општим актом и уговором о раду могу утврдити већа права и повољнији услови рада од права и услова утврђених законом. Чланом 108. став 1. Закона о раду прописано је да запослени има право на увећану зараду у висини утврђеној општим актом и уговором о раду.

Посебни колективни уговор („Службени гласник РС“ број 25715 и 50/15) за државне органе прописује право запосленог на додатак на основу плату у висини од 0,4% основне плате за сваку навршену годину стажа у радном односу у државном органу, органу аутономне покрајине и органу локалне самоуправе, независно од тога у ком органу је запослени радио и да ли је орган у коме је радио у међувремену променио назив, облик организовања или је престао да постоји (члан 32.).

Из цитиране одредбе произлази да право запосленог на увећање зараде по основу минулог рада оствареног у спорном периоду код органа локалне самоуправе, јер то право запосленом признаје општи акт. Посебни колективни уговор није супротан закону нити је Уставни суд утврдио његову несагласност са законом. Тај акт је признао више права запосленом у материји која се може регулисати општим актом, јер правило из члана 108. Закона о раду није императивне већ диспозитивне природе (императивна правила са општим актом не могу мењати).

У конкретном случају, тужилји је решењем Прекршајног апелационог суда у Крагујевцу IVСу 32 ../18-4 од 15.08.2018. године утврђен стаж осигурања у трајању од 38 година, 7 месеци и 28 дана код послодавца (минули рад), па како јој у спорном периоду од 06.12.2016. године до 24.03.2018. године плата није обрачуната уз увећање од 0,4% од основице (члан 108. став 1. тачка 4. Закона о раду), односно за период њеног рада у Општинској служби друштвених прихода СО Крагујевац, то је у складу са цитираним одредбама материјалног права тужена обавезна да јој разлику зараде исплати у траженом износу утврђеном вештачењем. Законска затезна камата на тражени износ од доспелости појединачних месечних зарада до исплате тужилји је досуђена сагласно члану 110. став 1. Закона о раду у вези са чланом 277. став 1. ЗОО, с обзиром да се она исплаћује у роковима утврђеним општим актом и уговором о раду, најмање једном месечно, а најкасније до краја текућег месеца за претходни месец.

Правилном применом члана 153. став 1., 154. став 1. и члана 163. став 1. и 2. ЗПП те одредаба Адвокатске и таксене тарифе првостепени суд је тужену обавезао да тужилји накнади трошкове поступка настале поводом вођења ове парнице.

На основу изложеног, сходно члану 416. став 1. ЗПП одлучено је као у првом ставу изреке ове пресуде.

Како је ревизија тужилје усвојена, то је сходно члану 165. став 2. у вези са чланом 153. став 1, чланом 154. став 1. и чланом 163. став 1. и 2. ЗПП истој досуђен износ од 12.000,00 динара на име састава ревизије, а нису досуђени трошкови на име судских такса, јер исти нису опредељени сходно члану 163. ЗПП, сагласно чему је одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа-судија
Марина Милановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић